

Marineministeriet paaskønner i høj Grad den Velvillie, der saaledes Gang paa Gang er vist de to Sundlodserier, men er samtidig paa det rene med, at man ikke kan paaregne, at Bevillingsmyndighederne i Længden ville gaa med til en større eller mindre Udgift hvert Aar i det omhandlede Øjemed, ligesom det vil være i høj Grad nedbrydende for Lodsernes Selvagtelse og for deres Aktivitet, altid at skulle være henvist til Understøttelse for at kunne leve.

Ministeriet nedsatte derfor i Sommeren 1905 en Kommission, der skulde undersøge, om der ikke paa anden Maade kunde findes en Ordning, der i Forbindelse med en betryggende Udførelse af Lodstjenesten kunde skaffe Lodserne en saadan Indtægt, at det ikke vilde være nødvendigt for dem at ansøge Staten om Understøttelse.

Kommissionen paaviste i sin Betænkning 3 Veje at gaa.

Den første Vej gaar ud paa at slaa alle 3 Sundlodserier sammen til et fælles Lodseri, saaledes at alle Lodserne have Bopæl i København og derfra udstationeres efter Tur ved Helsingør og Dragør. En saadan Ordning, der principielt kunde synes meget tiltalende, idet Arbejdet og Lønnen fordeltes lige, vilde sikre de tidligere Helsingørs og Dragør Lodser en væsentlig større Indtægt end tidligere, men vilde rigtignok samtidig formindske de tidligere Københavns Lodsers Indtægt betydelig. Denne Ordning frembyder imidlertid store praktiske Vanskeligheder. For det første vilde den medføre en meget betydelig Bekostning for Staten. Denne maatte nemlig yde Erstatning navnlig til Københavns Lodserne for deres Indtægtsstab, jfr. Afsnit II. § 63 i Lov af 13. Marts 1903 om Tillæg til Lov om Lodsvæsenet af 13. Juni 1879, hvorhos Kostpenge til Lodserne under Udstationeringen ved Helsingør og Dragør, Inspektørens og Lodsernes Rejser m. m., hvilket alt vilde være en Følge af en saadan af Staten paabudt Ordning, vilde andrage betydelige Beløb. Naar Indtægterne i 1904 lægges til Grund for en Beregning af, hvad den nævnte Ordning vilde koste, vil Erstatningen til Lodser, der vilde faa mindre Indtægt end Gennemsnitsindtægten i Aarene 1898—1902, blive ca. 11,700 Kr. Inspektørens og Lodsernes Rejseudgifter kunne anslaaes til ca. 5,000 Kr., Kostpenge til Lodserne 14,600 Kr., Pensionstillæg til 2 Lodsinspektører 2,000 Kr. og øvrige Udgifter ca. 600 Kr. Da Lodsantallet tillige tænkt formindsket med 10 Lodser, som Lodserierne ikke vil-

evne at pensionere, er Kommissionen gaaet ud fra, at Staten vilde overtage denne Byrde, hvilket vilde forøge dens Udgifter med 12,000 Kr., og Statens samlede Udgift vilde saaledes blive ca. 46,000 Kr. aarlig. Gaar Lodsindtægten fremdeles ned, bliver Statens Udgift forøget i tilsvarende Grad. Hertil kommer endvidere de Vanskeligheder, som vilde opstaa ved, at Lodserne have forskellige Rettigheder ved de 3 Lodserier, samt Hensynet til deres Pensions- og Jollekasser, der ere opstaaede ved Lodsernes personlige Bidrag og ere af ret forskellig Størrelse.

Den anden Vej, som Kommissionen paaviste, gaar ligeledes ud paa, at slaa de 3 Sundlodserier sammen til eet, men kun paa den Maade, at alle Indtægterne gaa i en fælles Kasse, medens Helsingørs og Dragør Lodserne forblive paa deres Stationer og udelukkende gøre Tjeneste der. Denne Ordning vil, selv om den bliver betydelig billigere end den førstnævnte, dog alligevel blive ret kostbar, idet Erstatningen til Lodser, der faa mindre Indtægt end tidligere, vil blive ca. 9,000 Kr., Inspektørens Rejser m. m. ca. 2,300 Kr. samt Pensioneringen af 10 Lodser 12,000 Kr., saaledes at Statens Udgift vil blive ca. 23,300 Kr. En saa ringe Erstatningssum for Indtægtstab som 9,000 Kr. er imidlertid kun opnaaet ved at gøre Helsingørs og Dragør Lodsernes Delingspart betydelig mindre end de ældste Københavns Lodsers, hvilket Kommissionen har ment vilde være retfærdigt, da sidstnævnte Lodseri bringer Broderparten af Indtægten til den fælles Lodskasse og derfor ogsaa bør have en større Andel deraf end de andre Stationers Lodser. En Gennemførelse af dette Forslag vilde i Virkeligheden medføre, at man lod Københavns Lodseri fremtidig betale den Understøttelse, som Staten hidtil har ydet de to andre Sundlodserier, uden at Arbejdet fordeltes ligelig mellem Parterne, en Ordning, som vilde være højst uretfærdig, da Staten selv ved Indførelsen af forbedret Belysning og Afmærkning af Sundet har i ikke ringe Grad medvirket til Lodsbenyttelsens og dermed Lodsindtægtens Nedgang. Det vilde derfor sikkert medføre berettiget Utilfredshed hos Københavns Lodserne, om denne Ordning gennemførtes. Desuden vilde der ved denne Ordning klæbe de samme Ulemper med Hensyn til Pensions- og Jollekasser, som ved den førstnævnte Ordning.

Kommissionen har derfor foreslaaet at gaa en tredje Vej, nemlig yderligere at